

Василина ЧАЙКІВСЬКА

аспірантка кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

ФОРМУВАННЯ МІСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В КОНТЕКСТІ ПІДТРИМКИ ІМІДЖУ ОРГАНУ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ

Арістотель, посилаючись на питання належного влаштування держави, стверджував, що «Його метою є забезпечення щасливого життя громадян...» [1]. Природне прагнення кожної людини та цілих спільнот – будуть щасливе життя. Є такі, як Джеремі Бентам, які вірять, що щастя можна виміряти. Він стверджує: «По-перше, подумайте, наскільки ви отримуете задоволення від певної діяльності. Візьміть до уваги, як довго це триває, наскільки інтенсивно і який шанс, що це сприятиме іншим задоволенням. Потім відніміть незручності, які може спричинити ваша дія. Що залишиться – це цінність щастя ваших дій. Бентам назвав це корисністю, оскільки чим більше задоволення дає певна дія, тим корисніше воно з соціальної точки зору»[2]. Хоча це філософський підхід до цього питання, він у прагматичному сенсі дуже узгоджується із суттю функціонування цього міста та його громади.

Щодо міст, то привертає увагу в цих міркуваннях, надзвичайно важливе питання громади, тобто певної спільноти людей, яка, крім матеріальних, інфраструктурних та адміністративних елементів, включає також місто. Люди живуть в одному місці, працюють і відпочивають. Вони використовують місто в широкому розумінні цього слова, пристосовуючись до самих обставин, але в той же час формують місто відповідно до індивідуальних потреб, насамперед, однак, беручи до уваги очікування широкої громадськості, що робить їх міська громада. Таким чином, вони обов'язково ототожнюються з містом.

Соціальну ідентичність можна визначити як явище, суть якого полягає у прийнятті членами даної спільноти певних норм і цінностей, визнаних загальними для всіх її членів. Крім того, чим більше причин для того, щоб члени громади відчували себе важливими та оціненими, тим більше вони будуть поважати один одного і тим більше вони будуть відчувати зв'язок із цілою громадою – в контексті цієї роботи, очевидно, йдеться про міську громаду, управління активами міста в його суворому територіальному районі з урахуванням різних відносин у самому місті, а також взаємодії з навколишнім середовищем.

Можна також сказати, що соціальна ідентичність – це прояв усвідомлення та демонстрації як собі, так і іншим відчуття ототожнення із загальною соціальною реальністю. Звідси випливає, що він має об'єктивний і суб'єктивний характер. У першому випадку явище, в якому важливу роль відіграють різні ролі, що займають ієрархічні посади, і відносини між індивідом і групою, або

соціальними групами (наприклад, міські колективи людини), а в другому випадку слід цілісність і суверенітет індивіда (у значенні індивідуалізму), але завжди після того, як вони тісно пов'язані із соціальною ідентичністю в більш загальному розумінні.

Існують різні джерела ідентифікації з даною спільнотою. Безсумнівно, найбільш поширені з них включають в себе ідентифікацію на підставі: подібності історичного походження, етнічного та національного походження, громади місця проживання, економічних зв'язків, культури, звичаїв, зближення політичних поглядів, релігійних конфесій тощо між окремими членів або груп даної міської громади, набагато легше функціонувати в теперішньому вимірі, простіше визначати та реалізовувати спільні цілі, і це справжній вияв ідентичності міської громади. Явище, характерне саме для цього міста. Природно, це помітно для цієї спільноти, але й для оточення. Звичайно, кожне місто має свою специфіку з точки зору суспільства, але подібність між містами, як можна припустити, більше, ніж відмінності.

Концептуально усвідомлення близьке до ідентичності. Однак різниця між ними полягає в їх ставленні до об'єкта. Наприклад, ідентичність міської громади бере свій початок у процесі формування міста та його функціонування, вона також посиляється на культурні, етнічні та національні традиції, а також на всю економічну сферу, як уже зазначалося раніше, тоді як свідомість має своє джерело в суб'єктивних емоціях – відчутті приналежності до певної спільноти. Дія всіх цих факторів разом протягом тривалого періоду часу робить кожне місто значною мірою унікальним утворенням. Для нього характерні певні особливості, що відрізняють його від інших міст, а отже, і від їхніх громад.

«Ідентичність міської громади означає, що існують об'єктивно або невіддільно від їх сприйняття окремими особами чи громадами. Частиною ідентичності можуть бути мости, що з'єднують людей із конкретним і звичним місцем, яке називається малою батьківщиною, або мікрополісом – особистим містом, що означає особисте чи власне місто в місті, і водночас метафора, яка виражає найближчу реальність і найправдивіший спосіб контакту з міським середовищем» [2].

А. Майор згадує, що після Другої світової війни, особливо в Центральній та Східній Європі, відбулися великі та швидкі зміни в міграції. Виразом цього був рух великої кількості людей зі сходу на захід, як це було, наприклад, у Польщі [4]. Явище припливу сільського населення до міст також було характерним в результаті індустріалізації. З часом все більше уваги приділялося розвитку міського простору, культурним функціям міських центрів та культурній активізації передмістя, ролі різних категорій та шарів мешканців, робилися спроби створити нові традиції в місці проживання. Феномен місцевої ідентичності почав виникати, посиляючись на

суворо визначену територію, тобто місце, що характеризується специфічними соціальними, культурними, економічними, топографічними, природно-кліматичними особливостями, і помітно відрізняючи його від інших просторових та соціальних систем розселення.

Варто також зазначити, що міська ідентичність формується та поглиблюється внаслідок свідомої поваги до історичної спадщини та культурної спадщини, оцінки цінностей житлової та промислової архітектури – ревіталізації та нового облаштування історичних будівель. Підвищення громадянської обізнаності мешканців міст відіграє значну роль. Ці мешканці очікують від міської влади уважності та виправдання її сподівань [3], міська політика з одночасною соціальною участю. Також важливими є явища напливу людей до міст з інших регіонів, і, що було помітно в останні роки, також з інших країн (у випадку Польщі, наприклад з країн колишнього Радянського Союзу, переважно України та Білорусі).

Ідентичність надає місту та його мешканцям своєрідної унікальності, хоча, виконуючи роль ідентифікатора, вона веде до інтеграції міської громади.

Ідентичність, як уже зазначалося, тісно пов'язана зі свідомістю, яка може мати форму індивіда у вимірі однієї людини, наприклад, громадянина міста, або мати більш широкий вимір, наприклад, міської громади. В обох випадках мова йде про соціальну одиницю або \pm відношення до міста, засноване на досвіді та емоціях. Головне тут полягає в тому, що, припускаючи, що місто є спільним простором людської спільноти, саме на цій основі відбуваються процеси переживання, переживання та оцінки всіх видів відносин з цим простором. Тому обізнаність городян пов'язана з різними явищами, що відбуваються в місті, – економічними та переважаючими соціальними відносинами.

Свідомість також можна трактувати як компіляцію вражень (спостережень, спогадів), що породжують різні взаємодії у відносинах із соціальним та матеріальним міським середовищем. У той же час, аналіз інформованості про міської громади слід пам'ятати, завжди маючи на увазі специфічні умови, тобто час і місце, а також економічних, соціальних, культурних та політичних умов, які визначають систему цінностей санкціонований дана міська громада.

Список використаних джерел:

1. Arystoteles, *Polityka*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2012.
2. Warburton N., *Krótką historia filozofii*, Wydawnictwo RM, Warszawa 2011.
3. Majda T., Mironowicz I., [red.], *Manifesty urbanistyczne*, Akapit-DTP, Warszawa 2017.
4. Majer A., *Miasto w socjologii. Wybrane tematy*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2020.